

NATUURPLAKBOEK NUMMER 337

Tekst en foto : JO-han Opsomer – 11 augustus 2014

Ze zitten verpakt in mooie doosjes of ze zijn omgeven met slingers en tierlantijnen. Ze zweven aan parachuteutjes of ze wachten tot een katapult hen naar verre oorden brengt. Ze zitten omvat in helikopterwieken of in vruchtvlees.

Zaadjes.

Men kan het niet gek genoeg bedenken of het bestaat. Een grenzeloze veelheid aan manieren om ze aan de man te brengen. Sommige kunnen meeliften met de poes van de burens omdat er weerhaakjes aan hangen, anderen drijven af met het stromende beekwater om pas te zinken als ze een geschikte plek bereikt hebben.

De zaadjes van vandaag zijn de planten van volgend jaar, of van 2064. Klaprozenaadjes kunnen wachten, heel lang wachten. Als men de grond omwoelt zullen ze er staan.

Als weiden en beemden in slagvelden omgevormd worden zullen ze als rode bloedspatten verschijnen en eeuwige symbolen worden.

Wie nog geen tijd vond om te wieden is er aan voor de moeite en heeft nu al de zekerheid dat de zomer van 2015 een onmogelijk tuinjaar wordt.

Bij natuurgebieden en wegbermen bestaat die drang van verbannen niet. Daar is het kwestie van later maaien om de zaadjes alle kansen te bieden om volgend jaar te kiemen. Het maaisel even laten liggen kan een pluspunt zijn, maar dat het moet afgevoerd worden is een certitude. De grond verarmen is de sleutel tot een weelderige verscheidenheid aan planten, met in het kielzog een zwik aan vlinders, kevers en insecten allerlei. Deze zijn op hun beurt een aanzienlijke voedselbron voor een hele resem vogels.

Biodiversiteit heeft in onze lage landen al lang een helpende hand nodig.

De geschenkverpakkingen, de guirlandes en het knallende vuurwerk krijgen we als dank terug.